

Tekst:

August Cuppens - bijnaam Cupke - (Beringen, 22 mei 1862 – Loksbergen, 1 mei 1924) was een Vlaams dichter en priester.

Hij was de oudste zoon van Toon Cuppens, postbode en Rosalie Bomans. Hij studeerde in het college in Beringen en ging in 1880 naar het Kleinseminarie van Sint-Truiden. Daarna studeerde hij in Luik waar hij tot priester gewijd werd op 9 april 1886. Samen met zijn medestudenten Jacob Lenaerts en Jan Mathijs Winters stichtte hij in 1885 het tijdschrift " 't Daghet in den Oosten", een taal- en volkskundig weekblad voor de provincie Limburg.

Na zijn priesteropleiding werd August Cuppens aangesteld als kapelaan in het Waalse Ans. Daarna werd hij in 1888 naar Verviers gestuurd. In 1895 werd hij rector van de Armenezusters in Luik en in 1899 kon hij terug naar Limburg als pastoor van Loksbergen. Op zijn pastorie ontving hij geregeld kunstenaars en schrijvers, zoals Hugo Verriest, Stijn Streuvels, Maria Belpaire, Alice Nahon, Jef Lynen en Jozef Geurts, de directeur van het college te Beringen. Hij onderhield een levendige briefwisseling met Guido Gezelle en Maria Belpaire. August Cuppens vertaalde onder meer 58 gedichten van Gezelle naar het Frans. Hij schreef proza, poëzie en toneel. Van zijn hand verschenen vier dichtbundels en zeer vele bijdragen in allerlei letterkundige tijdschriften.

In 1900 stond August Cuppens samen met Maria Belpaire, Lodewijk Scharpé en Emiel Vliebergh aan de wieg van het tijdschrift Dietsche Warande en Belfort. Door het ondersteunen van Nederlandstalige literatuur zou dit tijdschrift ook een rol spelen in de Vlaamse ontvoogdingsstrijd. August Cuppens liet zich in deze niet onbetuigd en zou via Maria Belpaire er bij de koningin op aandringen om gedichten van hem te verspreiden onder de soldaten aan het front.

In 1904 verscheen de dichtbundel: 'Een Rooske van Overzee'. In 1908 neemt August Cuppens de leiding over van "'t Daghet in den Oosten". Met het uitbreken van de eerste wereldoorlog wordt de uitgave ervan gestaakt. In 1914 schreef August Cuppens het gelegenheidsgedicht: "De Slag der Zilveren Helmen", na een gevecht tussen Duitse en Belgische troepen te Halen op 12 augustus 1914.

Hij heeft ook de mondelinge verhalen van Limburg verzameld en opgetekend in een boek "Vertellingen uit Limburg" (1923), dat geïllustreerd werd met pentekeningen van de in die tijd te Halen verblijvende Gaston Wallaert.

August Cuppens is het meest bekend door de tekst van het lied Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen dat hij maakte met de componist Lodewijk De Vocht.

Hij overleed op 1 mei 1924 op 62-jarige leeftijd te Loksbergen.

Componist:

Lodewijk de Vocht (Antwerpen, 21 september 1887 - 's-Gravenwezel, 27 maart 1977) was een Vlaams componist en dirigent.

Hij was vooral actief tussen de twee wereldoorlogen en schreef voornamelijk koormuziek. Als leerling van Lodewijk Mortelmans trad hij in diens voetspoor.

Lodewijk De Vocht kreeg zijn eerste muzikale opleiding bij Emile Wambach in het koor van de kathedraal van Antwerpen. Hij studeerde aan het Antwerps conservatorium bij Jan Bacot (viool), Frans Lenaerts (piano), Emile Wambach (harmonieleer) en Lodewijk Mortelmans (contrapunt en fuga). Hij was veertien toen hij voor de Antwerpse Sint-Augustinuskring zijn eerste muziekwerk schreef, de Groeninge Cantate.

Aan het Antwerps Conservatorium werd hij leraar harmonie (1921) en orkestklas (1925), directeur van de Conservatoriumconcerten (1934-1952) en directeur (1944-1952). Hij gaf les aan onder meer Daniel Sternefeld, Jef Maes en André Cluytens. Als muziekpedagoog was Lodewijk De Vocht ook actief binnen Jeugd en Muziek Antwerpen en was hij betrokken bij de Muziekkapel Koningin Elisabeth.

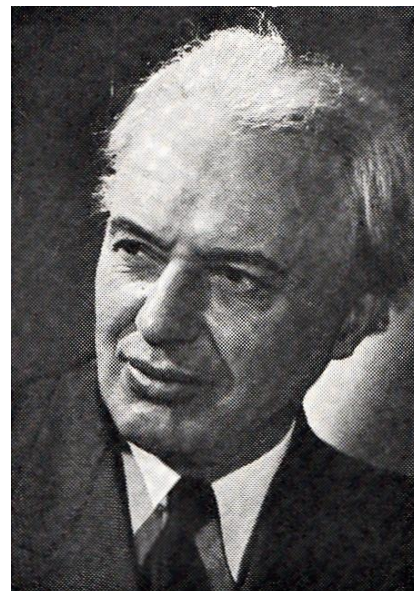
Het directeurschap van het Antwerpse conservatorium was de inzet van een bitsige strijd. In 1934 was Lodewijk De Vocht kandidaat maar verloor het van Flor Alpaerts. De titel 'bestuurder van de concerten' was een troostprijs. In 1941 was de directeursfunctie weer vacant. Lodewijk De Vocht was opnieuw kandidaat maar Jef Van Hoof, die gesteund werd door coryfeeën uit de collaboratie, werd het. Dit was een geluk voor Lodewijk De Vocht, die na de Bevrijding de afgezette Van Hoof opvolgde en nog acht jaar de directeursfunctie kon uitoefenen.

Van 1913 tot 1950 was Lodewijk De Vocht kapelmeester van de Antwerpse kathedraal. Van 1903 was hij violist bij de Maatschappij der Nieuwe Concerten. Hij trad op onder de leiding van onder meer Gustav Mahler, Richard Strauss, Hans Richter en Felix Weingartner. Van 1921 tot 1934 was hij zelf dirigent van dit orkest.

Hij is vooral bekend als stichter van de Koninklijke Chorale Caecilia, waarmee hij onder andere de opera *Les Euménides* van Darius Milhaud creëerde in Parijs (1928). Hij voerde ook andere hedendaagse werken uit, zoals de *Jeanne d'Arc au bûcher* van Arthur Honegger, evenals werk van Zoltán Kodály, Albert Roussel, etc. Met de twee eerstgenoemde componisten werkte hij nauw samen.

Van 1937 was hij dirigent van de Brusselse Chorale de la Société Philharmonique, met wie hij jaarlijks, zoals met het Koor Caecilia, de *Matthaus Passion* en de *Messiah* uitvoerde.

Lodewijk De Vocht schreef symfonische werken (onder andere 3 symfonieën en een symfonisch gedicht), een vioolconcert, een pianoconcert, missen, cantates, koorwerken, kamermuziek en liederen. Zijn composities worden gekenmerkt door een zuivere melodievoering en een eenvoudige, doorzichtige structuur. Hij schreef niet alleen talrijke koorwerken op teksten van diverse Vlaamse dichters, maar maakte ook vele koorbewerkingen van (oude) Vlaamse volksliederen. Hij componeerde nauwelijks kamermuziek, maar wél heel wat solistische werken voor gitaar en voor piano (waaronder een sonate en diverse 'pastorales').

	<p>De eerste volgehouden activiteit betrof het toondichten van liederen. Tussen 1908 en 1910 schreef hij de Jaarkrans van geestelijke liederen rond de haard op teksten van August Cuppens, waaronder het overbekende Liefde gaf u duizend namen. Weldra componeerde hij ook op teksten van andere dichters zoals Guido Gezelle (O 't ruischen van het ranke riet en Het schrijverken), Bert Peleman (Scaldis aeterna en Ulenspiegel ballade) en Jozef Simons (Fabelen naar eeuwenoude verdichtfels in volkstrant).</p>
<p>Achtergrond- info:</p>	<p>Het lied 'Onze-Lieve-Vrouw van Vlaanderen' is de titel van een Marialied van Lodewijk de Vocht dat in Vlaanderen wijd verspreid is. Het is ook de naam van het Mariabeeld waaraan het lied is opgedragen.</p> <p>Het lied verenigt Vlaamse gevoelens en Mariadevotie. Tijdens de Meimaand wordt het op menige katholieke Vlaamse school en tijdens parochiale diensten gezongen. De tekst is van priester August Cuppens (1862-1924) en werd getoonzet door Lodewijk de Vocht (1887-1977).</p> <p>Het lied werd gecomponeerd in 1910 op vraag van de paters jezuiten van Gent, meer bepaald van pater Jozef Axters. De vraag gebeurde in het kader van de viering van de vijftigste verjaardag van de pauselijke kroning in 1860 van het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Vlaanderen. Dit 2,75 m grote witmarmeren beeld van de Antwerpse beeldhouwer Jan-Baptist De Cuyper (1807-1852) dateert van 1846 en was door jonkvrouw d'Hane-Steenhuysse - de Potter geschonken en in 1860 geplaatst in de recent gebouwde jezuitenkerk in de Posternestraat in Gent. Het is het oudste gekroonde Mariabeeld in Vlaanderen. Ter gelegenheid van deze viering werd deze Notre Dame des Jésuites of Notre Dame de Flandre herdoopt tot Onze-Lieve-Vrouw van Vlaanderen. Het beeld werd in 1956 overgebracht naar de kerk van het jezuitencollege Sint-Barbara in de Savaanstraat.</p> <p>Door de taal-kunstgrepen, eigen aan volkse dichtkunst, is het lied gedateerd maar daarom niet minder geliefd bij de Vlaamse katholieke gelovigen. Het lied kon een 'religieuze schlager' worden genoemd, maar het tempo werd steeds vertraagd vanuit het onjuiste idee dat plechtig altijd gelijk zou staan met een traag ritme. Het is een mooi voorbeeld van de ruimverspreide Mariadevotie in het Vlaanderen van de twintigste eeuw en later.</p>